

[Indenrigsministeren.]

Grad vil kunne faa paabegyndte Statsarbejder fremmet i et andet Tempo end det, hvori de for Tiden udføres. Man maa jo ikke glemme, at mange af disse Arbejder ikke kan udføres i noget stærkt Tempo paa Grund af den Aarstid, hvori vi befinder os, og de Vejforhold, der ledsager den. Jeg tror ikke, at Statsmagten paa noget Punkt har forsømt noget i Henseende til Igangsættelse af Arbejder, der er bevilget, eller det Tempo, hvori de udføres, men jeg skal naturligvis paa den Foranledning, som her er givet, henlede de forskellige Ministeriers Opmærksomhed paa Ønskeligheden af, at Arbejde, der kan tjene til Aflastning af Arbejdsløsheden, fremmes det mest mulige.

Om det er muligt, saaledes som det ærede Medlem Hr. P. Munch udtalte Ønske om, at Staten kan planlægge Arbejder for en fjernere Fremtid med det Formaal at have noget at gribe til, naar arbejdsløse Perioder indtræder, det ved jeg ikke; der har i hvert Fald ikke været Mulighed derfor i de senere Aar, da Trykket baade paa Stat og paa Kommune som Følge af Arbejdsløsheden har været saa betydeligt, at man saa sandelig havde nok at gøre med at fremskaffe Arbejder, som kunde bringes til Udførelse i den allernærmeste Fremtid, for derigennem at hjælpe dem, der var kommet ud for Arbejdsløshedens Ulykke. Om man, naar gunstigere Tider i beskæftigelsesmæssig Henseende indtræder, kan følge den Anvisning, som det ærede Medlem har givet, det skal jeg lade staa hen; det er jo muligt, og kan man have saadanne Arbejder af nyttig Art, der frembyder betimelig Beskæftigelse, til Disposition som Reserve i vanskelige Tider, vil det naturligvis være meget ønskeligt. Derom kan vi særdeles vel være enige.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde: man kan vel ikke regne med, at Tinget vedtager dette Forslag. Det tror jeg ikke man kan; jeg tror heller ikke, det vilde være heldigt, at det skete, thi det er faktisk ikke Pengene til Udførelsen af Arbejder, der volder den store Vanskelighed. Som jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet, kan Kommunerne, naar de optræder samlet med solidarisk Ansvar, i Realiteten opnaa lige saa gunstige Laanevilkaar som Staten, saaledes at der ikke er fjerneste Grund for Staten til at stille Beløb til Disposition, som Staten selv skal gaa hen og laane; det har jo vist sig, at de større Kommuner, naar de har haft Brug for betydelige Beløb til Udførelse af Arbejder, har kunnet optræde paa Laane-

markedet med lige saa gunstigt Resultat, som Staten har kunnet, eller i hvert Fald tilnærmelsesvis lige saa gunstigt Resultat. Derfor forstaaer jeg slet ikke, hvad Hensigten er med, at man her kræver disse Beløb stillet til Disposition; man ved jo dog, at Staten har dem ikke i sin Kasse som Penge, der er overflødige, man ved, at Staten skal ud paa Laanemarkedet for at fremskaffe dem, og paa den Baggrund, jeg her har tilladt mig at ridse op, ser jeg ikke i nogen Maade Nødvendigheden deraf.

Nej, det, der volder Vanskeligheden, er at fremskaffe Arbejder, som er nyttige, og som er af en saadan Art, at en væsentlig Del af Udgiften til dem kommer Beskæftigelsesgraden til gode i Form af Arbejdsløn. Det er dér, Vanskeligheden ligger. Nu forstaaer jeg godt, at de ærede Forslagsstillere her peger paa Vejanlæg, men jeg gentager, at med det Vejnet, vi allerede besidder her i Landet, og de Grundforbedringsarbejder, der er udført paa Vejene, tror jeg ikke, at selv det, at et saadant Beløb stilles til Disposition, i synderlig Grad vil bidrage til, at Kommunerne sætter flere Vejarbejder i Gang ud over saadanne, som man skønner det fornødent at udføre af Hensyn til Trafikken, og til saadanne Arbejder tror jeg særdeles vel det vil vise sig muligt i den kommende Tid at skaffe de fornødne Midler til Veje uden at sætte dette store Apparat paa Benene. En Genrejsning af Boligfundsarbejdet og en Fortsættelse med Finansiering af privat Byggeri ved Statsmidler tror jeg vil være saare uheldigt. Vi er i Færd med at arbejde os ud af de skadelige Virkninger deraf, og vi er godt paa Vej dertil, hvad den forholdsvis stærkt aftagende Arbejdsløshed indenfor Byggefagene bærer tydeligt Vidnesbyrd om. Vi har været nødt til i Tider, da vi havde et stærkt vekslende Prisniveau, stigende og faldende med den varierende Krone, og da Byggeri paa længere Sigt kunde medføre en væsentlig Risiko for Bygherren, at gaa ind i alt dette; men paa Grundlag af den genskabte Parikrone med et Prisniveau, som ligger nogenlunde fast, selv om det desværre ligger for højt, er der ikke nogen Anledning til at vende tilbage til de Baner paa dette Omraade, som vi lykkeligt har forladt.

Jeg har aldrig villet sigte de ærede Forslagsstillere for at have stillet dette Forslag blot, for at man skulde faa Lejlighed til at tale sammen i et Udvalg om disse Materier. Men jeg maa dog forstaa den ærede Ordfører saaledes, at naar Forslaget nu kommer igen, er det, fordi man nærede Haab om, at man gennem en fortsat Forhandling i et Udvalg kunde naa et Resultat,